

Eeuwenoude wegen

Soms, deze week ook weer, droom ik mijn moeder, zwarte vegen op haar wangen, donkere kringen onder haar ogen, tekenen van ontbinding. En denk: wat ziet ze er voor haar doen goed uit, verre van stervende.

Soms raad ik de oorsprong. Mijn iPhone biedt foto's: dezelfde dag enkele jaren terug, zij aan tafel in een Goois restaurant met damasten servetten, lijnen in haar gezicht, niet van ouderdom maar van pijn.

Hoe kon ik de dood zo lang ontkennen, terwijl hij zich schaamteloos toonde in haar blik en gestalte terwijl het verpleeghuis mij een zintuig gaf voor zijn intrede?

Toch alleen om wat ik 'het ergste' noemde niet onder ogen te komen, omhulde ik duisternis, zag ik het liefst niets.

Liefde maakt blind, angst helpt een handje. Het zijn eeuwenoude wegen, zei je, maar nooit vertrouwde wegen.

Eric de Rooij